СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XCIII. Ч. 228. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 29-го ЛИСТОПАДА 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 29, 1986 No. 228. VOL. XCIII.

Пам'ятайте про Україну!

РАДА СПАДЩИНИ НАМІТИЛА ЦІЛІ

Ню Йорк. — Безнастанні напади на поодиноких українців і на українців як етнічну групу, знеславлювання історії України, особливо боротьби українського підпілля і УПА за право бути господарем на своїй землі, поставили перед українською громадою потребу створити центральну громадську організацію, яка пляновано давала б відсіч на широко закроєну акцію проти українського народу — в Україні і в діяспорі.

З цією метою група провідних українських громадських діячі заснувала Раду Української Спадщини яка поставила собі такі завдання:

Вивчати події в Україні, інформувати про них українську громаду і зовнішній світ. Цією працею буде займатися спеціяльно створена комісія.

Спрямовувати і координувати працю проти знеславлення українського імени в пресі, телевізії, радіо чи книжкових виданнях. Цю працю Рада Української Спадщини проводитиме у співпраці з існуючими вже комітетами.

Створити у Вашінгтоні бюро інформації і політичної дії, яке буде інформувати уряд ЗСА і законодавців про українські справи і впливатиме на ці установи в дусі інтересів української діяспори і українського народу.

Створити правничу секцію яка буде заступати справи Ради.

Створити фінансову базу для діяльности секції Ради.

Допомагати Українському Дослідному і Документаційному Центрові, який повинен стати базою інформації і документації цілої української діяспори.

Рада Української Спадщини пропонує конкретний плян праці, до якої може і повинен приєднатися кожний українець. В цій діяльності Рада хоче співпрацювати з усіма і робитиме заходи в тому напрямі.

Рада Української Спадщини складається з Ради Директорів і Екзекутивного Комітету. До Ради Директорів входять такі особи: Володимир Баранецький, Степан Ворох, Михайло Воскобійник, Роман Гаєцький, Осип Голинський, Тарас Гунчак, Роман Данилюк, Уляна Дячук, Ольга Кузьмович, Уляна Мазуркевич, Іван Олексин, Іванна Рожанковська, Петро Содоль, Володимир Сохан, Ігор Сохан, Євген Стахів, Зиновій Туркало, Олег Федишин, Іван Флис, Богдан Шебунчак.

Президію Ради Української Спадщини вибрано в такому складі: Т. Гунчак — голова, С. Ворох — екзекутивний заступник голови, І. Рожанковська — заступник голови, І. Флис — заступник голови, І. Олексин — заступник голови, З. Туркало — секретар, Р. Гаєцький — скарбник, О. Федишин — референт преси.

Діяльністю Ради керуватиме Екзекутивний Комітет, в який входять такі особи: Марта Богачевська-Хом'як, Лариса Янів, Божена Ольшанівська, Галя Козак, Ніля Павлюк, Наталка Слюзар, Юрій Самійленко, Мирон Куропась, Ігор Раковський, мол., Андрій Филипович, Віктор Рудь, Наталка Павленко.

В справах Ради Української Спадщини, її діяльности чи інформації слід писати на адресу: Ukrainian Heritage Council, Peter Stuyvesant Station, Box 272, New York, N. Y. 10009

ДРУЖИНА МАРЧЕНКА НЕ ХОЧЕ ВИЇЗДИТИ САМА

Москва. — Дружина відомого дисидента Анатолія Марченка, Лариса Богораз, поінформувала, що КҐБ „дораджує" їй внести прохання на виїзд для себе і своєї родини. Але вона заявила, що не зробить того, як довго їй не дозволять обговорити цю справу з мужем А. Марченком, відомим дисидентом, що вже вп'яте ув'язнений. Він отримав свою першу кару ще в 1957 році і від того часу майже безперервно сидить у в'язниці або в таборах праці за „протисовєтську пропаганду і ломання законів". А. Марченко має щойно 48 років і в часі його довгого ув'язнення КҐБ двічі пропонувало йому виїхати з СССР, але він відмовився.

Тепер це саме пропонують його дружині, але вона також не хоче погодитися на виїзд, без порозуміння з чоловіком. Її прохання на побачення аґенти КҐБ відкинули в п'ятницю, 21-го листопада ц.р., а в понеділок 24-го листопада вона знову відвідала совєтський уряд безпеки і зложила письмене ствердження, що не внесе прохання на виїзд із СССР до тих пір, поки їй не дозволять порадитися із чоловіком. Востаннє вона мала з ним побачення ще в 1984 році.

Досі виїзд з СССР на постійне перебування до іншої країни не був дозволений, за вийнятком певної кількости жидів і інших дуже спорадичних випадків. Але в останніх місяцях, правдоподібно під тиском із зовні, зокрема західніх держав, совєтський уряд починає робити заходи в тому напрямі, щоб видворити з СССР деяких дисидентів.

А. Марченко написав про свої переживання у таборі праці книжку п.н. „Мої зізнання". Рукопис книжки спершу кружляв потайки на терені СССР, але відтак перевезено його якимсь способом за кордон і він появився книжкою у кількох мовах.

Д-р О. Баран виголосив доповідь про лікування серця

Ню Йорк (в.л). — У четвер, 30 жовтня ц.р., д-р Остап Баран, на спеціяльне запрошення директора медичного відділу в Кабріні медікал сентер в Ню Йорку, виголосив доповідь, чи радше дав виклад для лікарів, про новий спосіб лікування артеріо-склерози серця радаровими проміннями, звертаючи спеціяльну увагу, як уникнути перегріття серця і уможливити оптимальну реваскуляразацію, усунути об'яви „грудної жаби" (ангіна пекторіс) та вияснив пртичини так званої тихої недокровности серця, яка часто є першим етапом до серцової атаки і наглої смерти і якою тепер особливо цікавляться спеціялісти артеріо-склерозних хворіб.

Виклад був спертий на власному досвіді, згідно зі староримською засадою (Медікус курате іпсон). Д-р О. Баран описав новий, ним знайдений феномен, який він назвав „Гейпертермік ангіна пекторіс" та ствердив, що досі у світовій медичній літературі не було опрацьованої систематичної довголітньої терапії і артеріо-склерози серця радаровими проміннями. Довший розвиток цієї терапії вимагає співпраці усего медичного світу і переходить можливості одного лікаря, — заявив під час викладу д-р О. Баран, відмітивши, що „я чуюся щасливим, що пережив 27-го лютого 1951 року атаку серця, бо інакше бувби не мав нагоди опрацювати цей новий спосіб лікування склерози серця".

Виклад д-ра О. Барана був прийнятий бурею оплесків присутніх лікарів і особистими ґратуляціями професора медичного факультету Нюйоркського коледжу і директора медичного відділу Кабріні шпиталю, д-ра Анджела Таранти.

На загальне домагання авдиторії д-р О. Баран обіцяв написати працю під заголовком: „Як зродилася в мене ідея лікування склерози серця радаровими проміннями".

ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ НЕПЕВНІСТЬ В ІДЕНТИЧНОСТІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль. — У середу, 26-го листопада 1986 року, відбулося тут у місцевому суді перше переслухання у справі Івана Дем'янюка, яке тривало 40 хвилин. Як повідомляє пресове аґенство Ассошієйтед Пресс, І. Дем'янюк в часі цього переслухання тримтів і тримався, щоб не впасти. Він категорично заперечив, що він — це славний „Іван Грізний", та заявив, що ізраїльський суд хоче повісити не ту людину. Після цього переслухання суд відклав справу до 19-го січня 1987 року.

Вміжчасі в одному із малих „кібуців" у Ізраїлі приготовляються до того, що його мешканці будуть свідками у процесі проти І. Дем'янюка, а музей, де є модель концентраційного табору Треблінка, в якому були деякі мешканці того кібуцу, буде відігравати важливу ролю у процесі. Деякі із мешканців кібуцу не є захоплені ідеєю процесу, тому що уважають що вся ця справа не є надто переконлива хоч би тому, що від часу існування Треблінки та убивств, які там мали місце, проминуло понад сорок років.

Деякі жидівські судді також висловлюють свої застереження щодо процесу проти І. Дем'янюка, боячись, що він може пошкодити цілому ізраїльському судівництву через упередження до оскарженого перед початком процесу. Колишній суддя Найвищого суду Хаїм Кон заявив, як подала ізраїльська преса і телевізійна станція Мабат, що він готовий боронити І. Дем'янюка, щоб тільке не допустити до його присуду на підставі емоційної атмосфери, яка панує довкруги цілої справи. Він також сказав, що все є небезпека у такому випадку, що присуд буде зроблений на підставі емоцій, а не справедливого осуду. На його думку, якщо б він був головним прокуратором, він не брав би відповідальности судити І. Дем'янюка. Х. Кон буде дорадником у процесі, як повідомив оборонець І. Дем'янюка Марк О'Коннор. Цей останній поінформував також телефонічно, що його клієнт, ідучи скований на ногах і руках на перше переслухання в середу, 26-го листопада ц.р., втратив рівновагу, коли авто, в якому він їхав похитнулося, і впав та поранив голову, ногу і плече. Йому дали якийсь лік, після якого він навіть не був у стані добре відповідати на питання у суді та мав великі болі. В часі телефінічної розмови з М. О'Коннор, яку перевели редактори „Українського Тижневика", не було ще відомо діягнози поранень І. Дем'янюка.

Адвокат І. Дем'янюка також заявив, що прокуратор не дав йому всіх документів, які вказують на вину його клієнта не дивлячись на те, що суд зажадав, щоб видати все оборонцеві та перекласти на англійську мову. М. О'Коннор вніс також протест до ізраїльської влади проти умовин, в яких І. Дем'янюк тепер перебуває у в'язниці Аялон. В камері І. Дем'янюка є електричне світло впродовж 24 годин, що 15 хвилин голосниками питають сторожу про стан в'язня. Келія холодна та вологa, а в'язень не має відповідної лікарської опіки. М. О'Коннер заявив у телефонічній розмові з редакторкою „Українського Тижневика", що він думає у цій справі звернутися за інтервенцією Міжнародного Червоного Хреста.

О. Норт знищив документи про секретні операції

Вашінгтон. — Газета „Лос Анджелес Таймс" повідомила, покликаючись на неназвані джерела в Білому Домі, що підполковник Олівер Норт, якого звільнили з Ради Крайової Безпеки за участь в секретних операціях з Іраном і передачу грошей, одержаних від продажу іранцям зброї, борцям за свободу Нікараґуа, знищив документи, потрібні комісії, що займається розслідуванням справи.

Газета пише, що О. Норт прийшов у свій кабінет, приміщений поряд з Білим Домом, і порвав документи. Це сталося не менш як за півтори доби перед тим, як охорона Білого Дому змінила секретний код на замку до кабінету Норта. „Ми змінили код надто пізно. Він встиг знищити документи", — сказав чинник Білого Дому репортерові газети. Які саме документи знищив підполковник, газета не повідомляє. Однак, покликуючись на ті ж неназвані джерела, вона пише, що документи важливі для розслідування справи.

Речник Департаменту справедливости Патрик Кортен відмовився коментувати статтю в „Лос Анджелес Таймсі", коли до нього звернулося за роз'ясненнями пресове аґентство ЮПІ. Однак П. Кортен підкреслив, що необхідні для розслідування документи знаходяться в безпечному місці.

(Закінчення на стор. 3)

ДЕЗЕРТИРИ ХОЧУТЬ ЗАЛИШИТИСЬ В КАНАДІ

Під час пресової конференції сидять (зліва): Ігор Ковальчук, Серґей Бусов, Вадім Плотніков, Ніколай Ґоловін і Владіслав Наумов.

Торонто. — У вівторок, 25-го листопада ц.р., п'ять колишніх совєтських вояків в Афганістані, які здезертирували з армії і втекли до антикомуністичних повстанців-муґаджедінів, а потім були передані канадським чинникам на пакістансько-афганському кордоні та перевезені до Канади, виступили на пресовій конференції. Вони в першу чергу заявили, що совєтські офіційні речники, тобто члени совєтської амбасади в Оттаві, намовляли їх повернутися на „родіну" без покарання на батьківщині.

Один з дезертирів, Серґей Бусов, заявив кореспондентам, що вони відмовились від повороту і виявили бажання залишитися на статусі еміґрантів в Канаді. Совєтські представники не здавали позицій і наводили їм приклади з подібних ситуацій втечі молодих вояків яким батьківщина прощала провину. „Це, що сказали вони і що сказали ми, фактично немає великого значення, — заявив один з дезертирів Ігор Ковальчук, — ми чекали на цю нагоду шість років і цілком не думаємо резиґнувати з неї".

Пресову конференцію, чи радше зустріч колишніх молодих вояків з представниками канадських засобів масової інформації, зорганізували спільно Українсько-Канадська Суспільна Служба і представники російської православної церкви в Торонто.

З біографічних інформацій стало також відомо, що три вояки були поставлені під військовий суд за віддання зброї повстанцям, але зуміли втекти, а три інші самі втекли, побачивши звірства, що їх систематично переводять совєтські вояки над цивільним населенням в Афганістані. Шостого дезертира на пресконференції не було.

Совєтські дипломати, на запитання кореспондентів відповіли, що випадок ледве чи погіршить відносини Канади із Совєтським Союзом, як довго Канада не буде вживати втікачів для пропаґандивних цілей. Преса звертає увагу, що Канаді залежить на вдержанні добрих відносин з СССР, який останньо значно збільшив закуп канадської пшениці. Крім того обидві країни вдержують між собою наукові, культурні й інші зв'язки.

Приятелі знайшли в Мюнхені тіло маляра В. Сазонова

Мюнхен, Західня Німеччина. — Західньонімецька газета „Зіддойче Цайтунґ" повідомила у числі 22-го жовтня, що приятелі маляра Віталія Сазонова, який в 1981 році виїхав на Захід з України і жив та працював в Мюнхені, турбувались, що він перестав появлятися між людьми. Коли минуло кілька днів вони вирішили відвідати його в помешканні і там знайшли його неживого на долівці. Біля тіла лежала пращальна записка.

Поліція й інші чинники, які досліджували причину смерти мистця, поспішно зробили висновок, що він мусів покінчити життя самогубством, хоч вони не змогли покликатись на авторитетне лікарське джерело. Навпаки, переведений мюнхенською клінікою розтин тіла виказав, що В. Сазонов помер правдоподібно від розриву серця.

Згадана газета відмітила, що В. Сазонов втішався свободою, і радів, що може творити на волі, але був свідомий того, що життя мистця-еміґранта не буде легким, не зважаючи на те, що в Мюнхені, крім азилю, він знайшов також повне зрозуміння до його життя і творчости, але, як пише газета, він, на жаль не міг довго втішатися тією свободою.

Квіти, тепло і спонтанне призналня зустрічали О-КУ на вечорі фейлетонів в УІА

Учасниці вечора фейлетонів О. Кузьмович (зліва): С. Зелик, Л. Залуцька, А. Максимович, М. Соневицька, О. Кузьмович, М. Коломиєць, д-р Ю. Осінчук.

Ню Йорк. (Любов Коленська). — Вечір фейлетонів ред. Ольги Кузьмович, що відбувся у неділю, 23-го листопада ц.р., о год. 5-ій по полудні тут у приміщеннях УІА, приніс із собою не лише видатний успіх авторці фейлетонів, але й влаштувальникові цієї імпрези Українському Інститутові Америки та її виконавцям. Цей вечір збагатив теж небуденними враженнями публіку — понад 150 осіб, — поміж промінентами якої були члени Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу — головний касир Уляна Дячук із своїм мужем Володимиром і головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан. Була теж присутня пластова знать, поміж нею Начальний Пластун д-р Юрій Старосольський та інші видатні пластові діячі і пластова молодь. Була також голова Союзу Українок Америки Іванна Рожанковська, як і прибули туди „вірні друзі" О-КИ, співредактори щоденника „Свобода".

Гостей привітала журналістка і директор адміністрації УІА Марта Коломиєць. З великим признанням вона підкреслила цей факт, що на журналістичну дорогу її вивела і спонукала до цієї професії саме ред. О. Кузьмович. Після ще декілька теплих слів, у яких М. Коломиєць висловила подив для журналістичної і пластової діяльности О. Кузьмович, вона звернулась до публіки заспівати О-ЦІ многоліттвіє. І залунав спів, залунало спонтанне „многих літ".

Анна Максимович, поетеса і авторка коротких оповідань, у своєму слові розповіла про роки життя, роки журналістичної праці

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУЛАСЯ МАНДРІВКА ПО „МАЛІЙ УКРАЇНІ"

Джерзі Сити, Н. Дж. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" з 21-го листопада ц.р. подав вістку, що бюро провідництва по Ню Йорку яке постійно влаштовує тури по різних частинах Ню Йорку тепер організує також тури по етнічних осередках. У суботу, 22-го листопада ц.р. бюро влаштувало туру по „Малій Україні" на долині Мангеттену. Початок прогулянки був о год. 11-ій ранку, на розі Другої евеню і 7-ої вулиці, а відтак по цій околиці міста Ню Йорку, де, як пише „Ню Йорк Таймс", живе одна третя із 75,000 українців — мешканців Ню Йорку. Тура кінчалася українським полуденком з українською програмою. На прогулянку треба було завчасу зголоситися, а кошт її виносив 32 дол. включно із полуденком.

В інформації не було подано хто був провідником цієї тури по українській дільниці Ню Йорку та яка була програма полуденку.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ІЗРАЇЛЯ Хаїм Герцоґ на весні наступного року офіційно відвідає Західню Німеччину і це будуть перші відвідини ізраїльського президента до повоєнної демократичної Західньої Німеччини. Прем'єр-міністри ізраїльських урядів вже раніше відвідували Німеччину при різних нагодах. Обидві країни вдержують між собою тісну співпрацю на різних відтинках, ведуть торгівлю, обмінюються досвідом в культурній і туристичній праці. Деякі консервативні і скрайньо-праві парляментаристи відмовляють президента Герцоґа від тієї подорожі.

В ЛИВАНІ, НЕДАЛЕКО портового міста Сидон, знову розгорілися завзяті бої між мусульманами-шіїтами, підтримуваними сирійцями і військовими з'єднаннями Палестинської Визвольної Організації. В Бейруті поширилися поголоски, що Сирія хоче за всяку ціну позбутися з Ливану палестинців і в майбутньому толеруватиме тільки ті палестинські з'єднання, які беззастережно виконуватимуть зарядження головнго сирійського командування. Сирія, як відомо, втримує в Ливані понад 40,000 свого війська.

РАЙНЕР ВАН ЗИЛЬ, один із членів перевірочної комісії, яка спільно з представниками Совєтського Союзу і Мозамбіку слухала записи на магнітофонній стрічці, вийнятої з так званої „чорної скринки" із совєтського літака, який розбився над територією Південно-Африканської Республіки, заявив кореспондентам, що нарешті Південна Африка позбулася закидів, що це, мовляв, вона спричинила катастрофу літака. Комісія ствердила, що причиною катастрофи були природні чинники. Як відомо, у катастрофі загинув президент Мозамбіку Самора М. Машель і 25 інших осіб.

В АМЕРИЦІ

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Ню Йорк Сити Трибюн", організація Фонд консервативної дії (ФКД) вирішила подати позов у висоті 10 мільйонів долярів на берегову охорону ЗСА. Голова ФКД Джефф Пандін сказав, що головним відповідачем буде старшина берегової охорони Дж. Висоцкі, який забезпечував вільний вихід совєтського корабля „Маршал Конєв" у Мехіканську затоку. На покладі корабля в цей час був український моряк Мирослав Медвідь, який двічі намагався залишитися в ЗСА, але був силою переданий совєтським представникам. Човен ФКД „Фрідом ворріср" намагався затримати совєтський корабель до того часу, поки Конгрес не прийме рішення у зв'язку з рапортом сенатора Джессі Гелмса, який настоював на праві М. Медведя на політичний притулок у ЗСА. Корабель берегової охорони, намагаючись очистити шлях для „Маршала Конєва", застосував ряд небезпечних маневрів, в результаті яких „Фрідом ворріср" міг бути затоплений. Це і є головним пунктом обвинувачення, що його Фонд консервативної дії висунув проти берегової охорони.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ ЗМІЦНИТИ своє здоров'я й продовжити життя — якнайбільше співайте. Ця рекомендація людям будь-якого віку випливає з результатів обстеження, проведеного серед оперових співаків Ню Йорку. Хоч деякі з них і не дбали про своє здоров'я, але в усіх, немов у витренованих атлетів, були здорові, з великим об'ємом легені. Під час дослідження виявилось, що спів не лише розвиває грудні м'язи, але й зміцнює серцеві. Як заявила керівник досліджень Кетлін МекКормір, одержані дані також пояснюють, чому багато професійних співаків довго живе.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Діялог" правників Америки і СССР

Американська Адвокатська Палата (Амерікен Бар Ассошієйшен) прийняла постанову увійти в „діялог" з совєтськими правниками-адвокатами. З цього приводу колишній член Верховного Суду, згодом амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях, Артур Ґолдберґ помістив у престижевому часописі „Кришчієн Саєнс Монітор" з 19-го листопада першорядну статтю п.з. „Совєти і правління закону". Ґолдберґ правильно вважає, що та постанова Американської Адвокатської Палати, яка ставить на рівну дошку американських і совєтських адвокатів — нісенітна і доказує тільки жалюгідну наївність та непоінформованість авторів такої постанови.

Право, закон, є основою американської Конституції, є фундаментом демократичної системи. У тоталітарній однопартійній системі Совєтського Союзу не існує взагалі права в західньому розумінні. Тамошні адвокати не є незалежними від режиму правниками. В СССР не існує суду, опертого на законодавстві західнього розуміння. Тамошній прокуратор є виконавцем волі КҐБ, тайної політичної поліції, і адвокат, якого призначають для „оборони" підсудного має право апелювати тільки до милосердя судді, який теж не є паном своєї волі, бо мусить слухати КҐБ, як партійного органу. Суд у СССР такий, що спершу засуджують, а після того йде „розправа". Ґолдберґ правильно звертає увагу, що ті совєтські адвокати, які приїхали б на спільну з американськими адвокатами конференцію, будуть вибрані і перевишколені совєтським КҐБ і тому Ґолдберґ апелює до Американської Адвокатської Палати, щоби вона мерщій зревідувала свою постанову, яка її тільки осмішує.

Артур Ґолдберґ подає конкретний приклад поведінки з арештованими в Америці та в Совєтському Союзі. Він узяв цей приклад з недавньої історії — арештування в Москві американського журналіста Ніколаса Данілова й арештування в Америці совєтського шпигуна Ґеннадія Захарова. Данілова посадили у найстрахітливішу в'язницю в СССР, у Лефортово у Москві, до келії величиною 6x10 стіп, разом з кримінальним злочинцем, з п'ятигодинним щоденним переслухуванням, в якому Данілову погрожували і безперервно вимагали, щоб він признався до шпигунства, якого не робив. Тому Данілов, побувши в таких в'язничних умовинах тільки дев'ять днів признав, що знаходився уже на краю фізичного і духового заламання. У протилежності до такої нелюдської поведінки арештованому в Ню Йорку совєтському шпигунові Ґеннадієві Захарову перечитали при арештуванні всю формулу з так званої справи Міранди, що він, арештований, має право до вибору собі адвоката, що може відповідати тільки в присутності адвоката і що йому вільно взагалі мовчати, якщо не захоче зізнавати і відповідати на запитання — що Ґеннадій Захаров зробив. Давали йому пристойний харч, мав келію, наче у клюбі, мав право на проходи.

Ґолдберґ признає, що деякі „обміни" з СССР можуть бути корисними, наприклад спільні конференції американських і совєтських учених. Але Ґолдберґ таврує Американську Академію Наук, яка зголосила згоду на „обмін" з совєтським науковим світом, в тому часі, коли лавреат Нобеля фізик Андрей Сахаров вивезений до міста Ґорький насправді є в'язнем совєтського режиму.

Стаття Артура Ґолдберґ доказує, що існують вже в Америці люди і кола, які свідомі цього зла, яке існує в Совєтському Союзі. Вони знайомі з ревеляціями Солженіцина про ҐУЛаґи та пречисленними іншими джерелами інформації про дійсні відносини в СССР. Але таких Ґолдберґів все ще розмірно мало в Америці. Тут все ще панує жалюгідна наївність, — тут все ще панує лівий лібералізм, який не знає історії Сходу Европи, не знає історії комуністичної партії, не знає історії поярмлених Москвою народів. Цей стан трішки змінився на краще, але ще далека дорога до того пункту, в якому всі американські люди думали б так, як думає Артур Ґолдберґ.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Ярослав Татомир

ЗАГРОЗА БІЛЬША ЯК СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ

II.

Зовсім інакше виглядає справа, якщо мова про місце для комуністичної пропаґанди. Вищезгаданий рапорт подає, що у роках 1983-85 американські телевізійні сітки дали місце для виступів совєтським речникам — 138 разів! У тому часі совєтські представники мали змогу публікувати свою пропаґанду на сторінках американських часописів і журналів — 211 разів.

Визначний публіцист і поборник лівої пропаґанди, що її ведуть деякі засоби масової інформації, Ред Ірвайн писав перед п'яти роками у вступному слові до знаменитої книжки Джеймса Тайсона „Приціл Америка": ...„Війни є ведені і вирішувані словами й ідеями, так само як ракетами, танками і кораблями. І ці війни слів й ідей ведуться теж тоді, коли ми думаємо, що живемо у мирному часі..."

Дуже великою загрозою для ЗСА є те, що велика частина засобів масової інформації займає у цій війні слів й ідей проліві позиції і з цих позицій насвітлює політичні події (або промовчує їх) і у тому пролівому напрямку індоктринує, виховує й розаґітовує широкі американські маси.

На щастя, є у ЗСА одиниці й організації, які стараються протидіяти руйнуючим впливам лівої пропаґанди, зокрема впливам пролівих засобів масової інформації. У цій статті хочемо звернути увагу нашої громади зокрема на одну із тих організацій, на Раду для оборони свободи та на її пресовий орган, тижневик „Вашінґтон Інквайрер". Ця організація заслуговує на нашу окрему увагу і підтримку з кількох причин: з огляду на прямолінійну протикомуністичну позицію, що її вона займає, з огляду на високий рівень її діяльности та з огляду на дуже прихильне до українських справ наставлення її пресового органу „Вашінґтон Інквайрер".

Показником якости цієї організації є саме, якість людей, які її ведуть або є її відомими прихильниками. Згадаємо тут бодай деяких із цих людей: сенатори — Дж. Гелмс і Є. Дентон, генерали — Д. Сінґлявб і С.Р. Смит, адмірал Е.Б. Штравс, визначні публіцисти і журналісти — П. Бюкенен, Ред Ирвайн (Голова організації „За точність у мідії", яка тісно співпрацює з радою), Д. Тайсон (автор знаменитої документальної праці „Приціл Америка" та інших праць), А. Бравнфілд, Л. Кінсолвінґ, Р. де Толедано, Ф. Шлафлі й інші. Головою ради є визначний журналіст М. Луїс.

Орган ради „Вашінґтон Інквайрер" помістив від травня ц.р. посьогодні сім великих дуже прихильних статтей на українські теми, у тому чотири статті про промовчування „мідією" голоду в Україні та фільму „Жнива розпачу", дві статті дуже критичні до ОСІ та одну статтю про Чорнобиль. Одна із статтей про ОСІ — це була велика редакційна стаття, яка починалася на чоловому місці першої сторінки.

Вартим найбільшої уваги є те, що „Вашінґтон Інквайрер" є розсиланий постійно всім сенаторам, конґресменам, Президентові, усім вищим членам Уряду ЗСА, пресовому корпусові та амбасадам усіх держав у Вашінґтоні, без огляду на те чи вони є передплатниками чи ні.

Річна передплата цього тижневика є 20 дол. із поштовою пересилкою третьої кляси або 30 дол. із пересилкою першої кляси. Адреса газети: The Washington Inquirer, 1275 K Street, No. 11606, Washington, D.C. 20005.

Крім багатьох осягів, що ними може похвалитися українська імміграція, зокрема її середні і молодші покоління, ми маємо одне поважне недомагання чи занедбання. Ми (маємо на думці перш за все наші старші покоління) обмежуємо наші політичні зацікавлення майже виключно до нашого ґетто, при чому велику частину нашої уваги і нашої енергії ми витрачаємо на відгребування і безконечне пережовування старих політичних спорів із-перед півстоліття.

Із цієї причини ми присвячуємо замало уваги і часу американському політичному життю, зокрема зв'язкам із американськими протикомуністичними організаціями.

Ми, як імміграція народу, який більше як будь-який інший нарід пізнав варварську московську деспотію й імперіялізм, могли б і повинні б відограти велику ролю в американському протикомуністичному русі.

Слід ствердити, що існують великі можливості здобуття уваги до українських справ і політичної допомоги для нас від американських протикомуністів і протикомуністичних організацій. Але, щоб щось отримати, треба від себе щось дати. Зокрема ми повинні масово передплатити „Вашінґтон Інквайрер", наші організації і заможніші люди повинні допомогти фінансово Раді для оборони свободи і наші публіцисти і журналісти повинні публікувати статті у „Вашінґтон Інквайрері" і подібних публікаціях.

Володимир Жила

ЩЕ ОДИН ПОТУЖНИЙ ПЕРЕКЛАД

(Альфонс Састре, „Чета проти смерти. З еспанської мови переклав Микола М. Палій. Буенос-Айрес: В-во Юліяна Середяка, 1985)

У наші дні ні одна національна література не може нормально розвиватися без обміну нагромадженим досвідом з літературами інших народів. Це важливе явище спілкування проходить споконвіку за допомогою перекладу — відтворення змісту і форми літературного твору, написаного однією мовою засобами іншої мови. Показовими здобутками цього є збагачення духовими цінностями, життєвим досвідом та новими вміннями кращого зображення дійсности.

За останні роки у нас дещо поповнилась бібліотека перекладів. З'явились переклади з еспанської, італійської, грецької мов тощо. Багато тут причинився Микола М. Палій, який, почавши з 1956 року переклав сім еспанських творів (повісті, оповідання, драми). Його останнім перекладом є п'єса „Чета проти смерти" (Escuadra hacia la muerte") Альфонса Састре. Автор (народився 1926 року), один з визначних еспанських драматургів післявоєнного періоду, заслуговує на увагу заради своєї техніки й тематики. Його мова проста, але багата й по-мистецьки стилізована. В своїх творах він старається наблизити глядача до драматурга й навпаки. Він хоче перевиховати публіку й дати сильний поштовх до становлення соціяльного театру, з обов'язковим виявом людських інтересів. Його захоплює театр „експериментальний", дія якого проходить у неозначеному часі, а у фабулі помітна лаконічна скупість слів, підсилювана несподіваними зударами, висловлена уїдливо, а часто й філософічно, щоб доповнити „решту інтриги".

Добрим прикладом твору для такого театру є „Чета проти смерти", прем'єра якої відбувалася у Мадридському театрі Марії Ґерреро в 1953 році. Прем'єра була дуже успішна й стала „першим голосним екзистенціяльним криком післявоєнного еспанського театру". Проте після третьої вистави, не зважаючи на великий успіх, „Чету проти смерти" було заборонено рішенням цензури. В процесі почалися дискусії навколо її сюжету, завершення та поглядів автора на життя. Састре у відповідь критикам сильно виступив проти „театру пристосування" і закликав до плекання театру не естетичного а соціяльного. Причина була, мабуть, у тому, що він спрямував усі свої зусилля не на розвагу й заробітки, а на перевиховання світу". Його цікавили поважні життєві справи, які вимагали глибокої аналізи. Крім цього, він вважав, що еспанській драматургії бракує справжньої трагедії і тому він почав писати трагічні твори й ними дуже дорожив, а критикам відповідав, що „драматург має обов'язок писати те, що йому диктує його душа, та що письменник повинен сказати все, що він хоче висловити у п'єсі".

Састре вважає свою творчість реалістичною, але без фотографічного відтворення. Перекладач і інші критики не дуже схильні погодитися з таким визначенням. Вони вважають, що творчість Састре є лише відносно реалістична, бо „її дії часто проходять в уявних країнах і в дуже невизначених періодах часу", що порушує вимоги реалізму, щодо дійсности й історичности.

П'єса „Чета проти смерти" своєю технікою і суттю є дуже оригінальна. Дія її проходить під час третьої світової війни, на невідомій території. Дійові особи — кримінальні злочинці, яких військова команда (невідомо яка й без відомого осідку) призначила на фронтову лінію, з якої немає вороття. Їх вишколює садист підстаршина Ґобан, який тримає групу в залізній дисципліні. Очікуючи великої офензиви, вояки розповідають про свої злочини з минулого, чи вірніше сповідаються. Говорять вони від себе й від інших собі подібних. Важливе тут те, що Састре своїх персонажів не виправляє, не навертає і не примушує глядача повірити що вони колись звільняться від тиранії Ґобана й перетворяться в нормальних людей. Користаючи з свят Різдва, вони безтямно впиваються і вбивають підстаршину Ґобана. Злочинний вчинок декому з них дає свободу, інших приводить до зневіри — втрати мети й потреби жити дальше. Безрадні, вони розходяться і кожен зазнає трагічної долі. У драмі все має своє виправдання, або, — як пише М. Палій у вступному слові, — „своє місце і свою місію". Тур автор передає глядачам важливе доручення чи послання. При тому, він вміло послуговується старим літературним правилом, що до того поки „п'єса стане драмою, у ній найперше мусить бути якесь доручення (місія)".

Драма поділена не на дії, а на частини, а частини на сцени. Цей технічний поділ вказує на основну суть нового поняття драми. У першій частині подано розвиток дії, а в другій розкрито її трагічні наслідки. Мова „Чети проти смерти" — проста, безпосередня. І тому вона зробила великий вплив на післявоєнного еспанського глядача, передусім на молодь. Вона показала новий погляд на життя й новий концепт театру, в якому публіка емоційно пе-

(Закінчення на стор. 3)

ЗА ЯКУ ПРОВИНУ?

II.

Вміжчасі нам прийшлось виїхати з Ярцева і переїхати в Красноярськ — це починалася наша дорога додому. Тато не хотів пускатися у дорогу, тоді і я вирішила залишитися. Але коли Татко побачив, що всі з великою радістю приготовляються до виїзду,а я не збираюся виїздити додому, з плачем погодився поїхати, сказавши: — „І так-як я Маму лишу саму?"

Дорога була дуже прикра. Ходити він уже не міг і його треба було переносити на руках. При кінці серпня, того ж 1944 року, пароходом ми добились до Красноярська. Тут ми зупинилися і стали вичікувати на вагони, якими мали поїхати на Україну. Але, що довго вагони не надходили — за якийсь час ми й багато інших примістились у спеціяльно відведеному для нас бараку. Тут в одній з кімнат на першому поверсі, на нижчій причі, примістились ми обоє з Татком. Я ходила на роботу копати бараболі в поблизький колгосп, а Татко залишався сам. З-дня-на день стан здоров'я Татка гіршав. 8-го вересня вранці Татко спав довго, тому я вже не пішла до роботи, бо не хотіла його будити. Усе я мала надію, що йому полегшає. Приблизно біля 10-ої години вранці він прокинувся і сказав: — „Марійко, дай їсти, я такий голодний". — Нічого не підозріваючи я кинулася до печі підігріти молоко. А потім однією рукою підтримувала Тата за плечі, а другою його напувала. Тато пив якось скоро, прихапцем, й випивши все, поклався знову на подушку. Й очі його повернулися так я це я вперше в житті в ту ніч побачила у Мамці. Хвильку він ще віддихав із хрипотом у грудях, а тоді Таткове життя закінчилось. Сталось це так несподівано і скоро, що мені здавалось, що Татко зімлів. Але люди відвели мене набік: „Тихо, дай спокій, отець вмирають".

За Татком я не мала коли тоді плакати. Це було в дорозі — трумни годі було дістати, а крім цього потрібно ще було коней — кладовище було далеко від бараку. Та якось вдалося мені все приготовити і 9-го вересня 1944 року, також після полудня, відбувся похорон. Людей було дуже багато; над гробом співали і промовляли, але з того я мало що пам'ятаю. Один старенький господар, прощаючи сказав: — „Прощаю, Вас отче, від Ваших синів і дочок, що...І в той момент я не плакала, аж почали падати грудки землі на труну, не витримала... Потім казали мені жінки, що я не вмію плакати, бо лиш скавуліла як собака на прив'язі. І так закінчилась ґегенна моїх родичів; мене не раз тягне до тих місць, де я їх залишила.

А далі... далі все пішло своїм звичайним ладом. У місяці грудні, 1944 року, приїхала я у Ворошиловград. Тут працювала я на різних роботах у радгоспі. Згодом я нав'язала переписку зі Славкою — і по довших стараннях у місяці вересні 1945 року я вернулася до Львова. Славка радила мені іти в Інститут учитися, однак це мені було не під силу. Слух в мене сильно погіршився, нерви були потрясені, почувала себе якось дико, будь-що вкидало мене в паніку. Відвідавши обидві сестри — Ориську і Оленку на Поділлі, побачила я, що Оленка в біді. А колись ще недовго перед смертю Татко говорив мені: „Їдь додому, подивися, що Оленка робить, вона має багато дітей, допоможи їй". І так сталося.

З Оленкою я господарила п'ять років, і як могла так робила, щоб вдержатись на поверхні води. Осінню 1950 року Оленка виїхала з Каплиниць і переїхала до Дозі на місце її роботи. Ще якийсь час був у мене, тепер наймолодший син Оленки — Василько, але згодом і він мав від'їхати. І в той час я одружилася з Михайлом Раковським (в квітні 1951 року). Не знаю дорогі Братчики, як би Ви оцінили мого чоловіка, про нього якось мені годі писати, хіба іншим разом. Маю враження, що це все, що я робила після смерти Родичів, для Вас не так то вже важне. Тепер в мене двоє дітей, дві дівчинки: Софія й Евгенія. Обі здорові, ховаються добре, а яка їх чекає доля покищо годі передбачити. Працюю у колгоспній конторі обліковцем, а Місько вантажником. Дітей, коли йдемо до роботи, відносимо до чоловікових родичів, що живуть недалеко від нас. Хати своєї не маю, старалася відобрати батьківську в Тернополі, але нічого з того не вийшло. А дуже мені прикро і важко з тієї причини, що немає власного даху над головою. Обоє з Міськом думаємо якби дійти до своєї хати, але наразі ще трудно.

Дорогі Братчики! Наймолодшого з Вас немає в живих, про це Ви повинні знати краще чим я. Прошу Вас дуже — опишіть мені все, що можете про Ем Сем. Рівночасно треба вияснити справу Мироська. Тут ми знаємо, що він подібно виїхав, як і його старші і молодші брати. Так тоді, чому ніхто про нього не згадує. Пишу довгого листа та чи дійде він до Ваших рук — не знаю, а так хотіла б, щоб одержати на нього відповідь. Здоровлю Тебе дорогий Юрку з цілою сім'єю, якщо відпишете, то ще Тобі дорога Братанко напишу окремого листа. Здоровлю і цілую з його сім'єю Влодка та його найближчих і всіх рідних, дорогих серцю. Бажаю Вам усім всього найкращого, здоров'я, успіхів. Прошу про відповідь.

Писала Марійка

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про тих, забутих

У цей тиждень, коли в цілій Америці святкують родинний і теплий настроєм День Подяки, коли по містах і містечках стараються гостити не лише своїх рідних, але і всіх бездомних і самітних, — мимоволі насувається думка про тих членів нашої суспільности, що не мали у тому найкращому американському святі родинного тепла і не мали причини дякувати за щастя, вдоволення і всі ці земні блага, що про них згадують американці. На щастя, серед наших людей ще немає бездомних, але зате не бракує самітних, старших віком, що хворі та немічні перебувають у старечих домах, чи доживають без опіки свого віку. Скільки вже їх є серед нашої спільноти і як скоро з кожним роком зростає їхнє число. А українська громада, така щедра на всі цілі, на доми, церкви, пам'ятники, досі не спромоглася тут у ЗСА на належну, повну та зорганізовану опіку над тими старшими віком українцями, що колись активні, відомі чи гарячі патріоти, тепер доживають свого віку залишені майже завжди на чужу, суспільну опіку, яка хоча не залишає їх бездомними і голодними, але далека від того, що вони потребують.

Ось вчора зі сльозами в очах розказувала нам знайома, про вдову, славного у нашій спільноті науковця і громадянина, яка прикована до кріселка, цілковито немічна, опущена всіми, кінчає свої дні у одному із численних домів для невиліковально хворих старих людей. Ніхто її не відвідує, ніхто не розрадить. А колись вона поруч свого славного мужа завжди сиділа на почесному місці, її вітали квітами і усмішкою.

Ось розказують, що догоряє в лікарні тільки під опікою вірної, але також в похилому віці дружини, відомий широко український військовик-дисидент.

А з міста „братньої любови" слухаємо сумне оповідання про скромну, українську людину, яка, кермуючись своїм глибоким патріотизмом і побожністю увесь дорібок свого життя завчасу записала на українські цілі, а тепер коли захворіла, змушена на самоті кінчати свої дні, у скромному міському домі для старших віком людей. А ці організації, які збагатилися наслідком її великодушности, навіть не вважають своїм обов'язком подбати про кращі обставини для свого добродія.

Це, що ми подали — це тільки ці болючі випадки, про які нам відомо, а скільки подібних трапляється по всіх усюдах, де живуть українці?

Яка причина, що ми так занедбали і легковажимо собі долю людей, які в цей чи інший спосіб причинилися до добра і розвитку нашої спільноти, і які ціле життя носили в серці глибоку любов до України?

Чому можемо загоріти до різних, до речі, дуже корисних акцій, а брак нам серця, щоб заопікуватися нашими старшими і хворими?

День Подяки — який вже так широко прийнятий і в нашій громаді, розпочав зимовий, святковий цикл.

Невдовзі будемо святкувати Різдво Христове, Новий Рік, Щедрий Вечір і Йордан. Як будуть їх „святкувати" у чужих їм мовою та звичаями домах для старших, наші земляки чи ті, що самітно живуть у чотирьох стінах? Чи прийде хтось до них заспівати „Бог предвічний", чи принесе їм хтось принаймні скромний подарунок, а головне чи обдарує їх добрим українським словом, спомином, теплом?

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЄДИНА АЛЬТЕРНАТИВА

В щоденнику „Свобода" з 15-го листопада ц.р. появився дуже важливий лист Евгена Іванціва з Вашінґтону про те, що Крайовий Комітет 1000-річчя Хрищення України заплянував кульмінаційну точку цих святкувань на початок серпня 1988 року, а ця дата ніяк не годиться з двох причин: на святкування в часі між обидвома конвенціями (Републіканської та Демократичної партій ЗСА), в яких будуть заанґажовані активні громадяни і засоби масової інформації, ніхто з компетентних чинників не зверне уваги на них і не поінформує американське громадянство; в місяці серпні з причини нестерпної горячі й вологости все, що може втікає з Вашінґтону.

До цих двох важливих причин слід додати, згідно з повідомленням „Вістей з Риму", що московський патріярх заплянував святкування 1000-річчя Хрищення Руси в Москві на місяць червень від 6-го до 13-го, та на відвідини інших міст (Київ, Ленінґрад) від 13-го — 17-го червня 1988 року, треба добавити ще і цю найважливішу причину.

Коли наше відзначення 1000-річчя має увінчатися успіхом, воно повинно відбутися в цих самих днях у червні, що й в Москві, щоб відвернути увагу Риму та християнського світу від богохульних комуністичних святкувань, або в травні, щоб попередити московську маскараду. Здається, що ми не маємо іншої альтернативи не з нашої вини.

Ця справа є незвичайно серйозного характеру і тому Президія Крайового Комітету 1000-річчя Хрищення України повинна неґайно над нею подумати.

О. Татомир

Левіттавн, Па.

СЕНАТОР ПІТ ВИЛСОН з Каліфорнії заявив недавно, що з військових складів З'єднаних Стейтів Америки зникає велика кількість приладів та іншого військового спорядження, яке згодом попадає в руки злочинців і терористів. Досі за крадіж приладів засуджено 103 цивільні особи та 43 особи, які служили в американській армії.

У САВДІЙСЬКІЙ АРАБІЇ продовжуються пересунення на міністерських постах, які розпочались звільненям з посту міністра оливної індустрії Ахмеда Ямані. Між особами, які будуть замінені, або займуть інші урядові пости, є також принц Бандар, амбасадор Савдійської Арабії до З'єднаних Стейтів Америки, який, як кажуть поінформовані політики, незабаром повернеться до Ріяду, щоб там зайняти пост міністра закордонних справ. Також в інших міністерствах будуть пороблені зміни.

ПРЕЗИДЕНТ ЕЛЬ САЛЬВАДОРУ Хозе Наполеон Дуарте заявив, що землетрус, який недавно навістив Сальвадор, збільшив вбогість сальвадорського народу і цю обставину зручно використовують тепер комуністичні партизани, противники демократичної системи, які мріють про встановлення в Ель Сальвадорі диктаторської системи нікарагуанського зразку. Знищення, яке приніс кількахвилинний землетрус для Ель Сальвадору, перевищує знищення семирічної громадянської війни, сказав президент Дуарте на сесії Генеральної Асамблеї в Ню Йорку. При цій нагоді він просив представників членських держав Організації Об'єднаних Націй прийти з допомогою для сальвадорського народу. Прохання Дуарте розглядатиме спеціяльна комісія природних катастроф. Як відомо, землетрус спричинив смерть 1,500 осіб, а 300,000 осіб залишились без даху над головою і засобів для життя. Шкоди землетрусу в загальному обраховують на два більйони долярів.

Квіти, тепло...

(Закінчення зі стор. 1)

О. Кузьмович, творчий дебют якої почався нарисом „Сопілка" у 1936 році, де ще тоді вона, як Ольга Шепарович, підписалася вперше, О-КА, а відтак уже постійно під своїми друкованими творами кладе це своє псевдо. Ще під час своїх студій у Вищій Школі Журналістики у Варшаві вона дописувала до таких журналів як — „На сліді" і „Жінка". А закінчивши журналістику в 1939 році, вона виходить на довгу журналістичну дорогу, розпочинаючи її практикою у львівському щоденнику „Діло", а там, у роках 1942-43, заміжня за д-ра Миколу Кузьмовича, працює в Українському Видавництві у редакції журнала „Дорога". Із 1961 роком, у ЗСА в Ню Йорку, вона редагує у

Ред. О. Кузьмович читає один із своїх фейлетонів.

(фота: д-р Р. Голіят)

„Свободі" сторінку „Пластова Ватра", як і також пластовий журнал „Юнак". О-КА відома ще нам, — сказала А. Максимович, — із фейлетонів у „Свободі" в рубриці „Про це і те", що вже від п'яти років появляються щотижня у кожному суботнішньому числі, як і в „Свободі" густо-часто можна прочитати її інтерв'ю, рецензії і репортажі.

„У Ольги Кузьмович — своєрідний легкий стиль. Вона оптимістка. У неї переважає почуття гумору. Її світосприймання — реальне, без зайвого патосу. У неї витончена спостережливість, а зір її схоплює події до нюансів", — у своєму слові підкреслила А. Максимович. У дальшому, характеризуючи питоменності пера О. Кузьмович, вона зазначила, що „О-КА не боїться порушувати дразливих проблем громади", як і „Вона заторкує життєві питання і залишає читачам для роздуму". При згадці про короткі оповідання А. Максимович сказала, що за два оповідання — „Кунта і Вольтер" та „Іменини пані Ірусі" О. Кузьмович здобула дві другі нагороди на Конкурсах СФУЖО у Філядельфії. Крім цього, продовжувала А. Максимович, наша журналістка дописувала і дописує до журнала „Наше Життя", якого вона є членом редакційної колегії. Щобільше — О. Кузьмович є редактором трьох книжок: Цьопи Паліїв — „Та, що прорвала греблю", Івана Кедрина — „У межах зацікавлення" та співредактором книжки Романа Купчинського „Невиспівані пісні".

Розповіла теж доповідачка про широкогранну пластову діяльність О. Кузьмович, про її провідні пости, як — голови Крайової Пластової Старшини та голови Пластової Ради, про її заслуги, адже нашу ревну пластунку нагороджено двічі першим пластовим відзначенням св. Юрія в золоті.

Слово своє про творчість О-КИ А. Максимович закінчила мажорним акордом: „Журналістки і письменники пишуть, але не всі однаково. Саме вмілість досягнути читача є дуже важливою. В О-КИ ця вмілість є її своєрідною майстерністю".

Тоді виступило „тріо" — членки Мистецького Слова Лідії Крушельницької та рівночасно пластунки: Софійка Зелик прочитала нарис, надрукований п'ятидесят років тому — „Сопілка", в якому — Гуцульщина і її лірична краса; Ліда Залуцька читала фейлетон „Про европейські потяги" — це враження із подорожувань О-КИ потягом в Европі — та вкінці, виступила Мелася Соневицька із фейлетоном „Про сім країн в одній годині" — тут їзда О-КИ по різних етнічних кварталах Ню Йорку, її „мандрівка" автом до „Свободи".

Рясними оплесками подякувала виконавцям публіка.

А потім в програму вплелося чарівне виконання на фортепіяні піяністки, теж і пластунки д-р Юліяни Осінчук, яка сказала, що „щаслива, що може причинитись до цієї імпрези", і заповіла, що заграє дві композиції „улюбленого О. Кузьмович Ліста"; перша з них — це „Думка", основана на народній українській пісні „Віють вітри, віють буйні...", другою точкою були парафрази на вальси з опери „Фавст" Ґуно. Бурею оплесків нагороджено цю блискучу піяністку.

Вкінці надійшла кульмінація цього вечора — виступ самої ред. О. Кузьмович. Перш усього вона подякувала виконавцям і водночас своїм пластовим вихованкам, а відтак, заки ще прочитати свої оповідання, вона передала публіці своє вияснення: „Уважаю себе журналісткою, а не письменницею, тому назвала цю імпрезу вечором фейлетонів. Бо я як журналістка, — все обсервую і бачу, а потім це складаю у журналістичну форму". Тоді вона прочитала свій ще ненадрукований триптих п.з. „Родинні будні"; він складається із трьох коротких оповідань чи радше нарисів: „День народження", „Він" і „Вона". У цьому триптиху — проблема мішаних подруж, іноді болюче непорозуміння поміж старшим і молодшим поколінням — терниста дорога частих ускладнень, що їх створило еміграційне тверде сьогодення, чужий, зокрема для старших, ґрунт. О-КА ще поділилась з авдиторією оповіданням „Being a widow" — це незвичайно болюче, пройняте стражданням оповідання про переживання вдови подругою якої є самотність. Але наша журналістка закінчила свій виступ характеристичним її оптимістичним акордом, прочитавши теж ще один ненадрукований фейлетон „Про щастя і нещастя". Відкидаючи геть від себе думку, щоб обмотувати себе нещасливими думками, загребуватись в них безустанно, — О-КА висуває перед читачем таку свою сонячну думку: „Про щастя не треба писати книжки, воно є всюди довкола нас, — його треба лиш вміти знайти, вміти його відчувати".

Та це ще не був фінал. Бо враз заля Інституту ожила грою різних кольорів — і на залю почав входити, начебто почот із китицями квітів: першими надійшли внучата О. Кузьмович, відтак вручили їй квіти від нюйоркської Пластової Станиці — як довголітній колишній станичній, тоді надійшли дівчата від Другого Пластового Куреня ім. Лесі Українки і передали їй квіти — як подрузі зв'язковій. А тоді ще хтось передав китичку і ще хтось... і ще... Посипались гратуляції, слова признання — слова теплі, сердечні.

А тоді всі перейшли до іншої залі і побачили на елегантно удекорованих столах загравою осінніх барв — багатющий пир. Як можна було довідатись автором цього буфетного „спектаклю" була доня О. Кузьмович — Христя Савицька.

Отже: вечір фейлетонів ред. Ольги Кузьмович був гарний, був цікавий, сповнений теплих і зворушливих почуттів, хвилювань і вражень, так про нього говорили всі ті, що все бачили, і всі ті, що все чули та й потому записали в книгу „буття" культурних подій української громади поза океаном сущої.

Ще один...

Закінчення зі стор. 2

реживає події, що проходять на сцені.

Український переклад виконано потужно. М. Палій охопив усе, а найосновніше дух оригіналу. Він не обмежився якоюсь одною стороною поняття „точности", а враховував усі потрібні елементи, щоб відтворити дійсність першотвору, характери персонажів, глибину фабули, розв'язку зав'язки тощо. Його переклад напевно викличе в душі українського читача (може зчасом і глядача) сильний відгомін. Твір вразить його безкомпромісовим протестом і вимогами нового. Перекладений твір читається і сприймається природно і вільно, хоча до свідомости закрадається думка, що міра впливу навіть найкращого перекладу завжди в чомусь відстає від міри впливу оригіналу.

У книзі зустрічаємо деякі дрібні огріхи. Примітки до українського вступного слова опрацьовано повністю по-англійськи, що виглядає дещо неприродно. Малюнок на обгортці за дуже статичний, не викликає потрібного враження, щоб ввести читача у суть драми. Також краще було б вжити в заголовку слово „чота", бо командира її Ґобана і так названо чотовим.

Одначе, згадані дрібні недоліки аж ніяк неспроможні применшити значення видання, що розкриває перед нами нові здобутки модерного драматичного твору.

О. Норт...

(Закінчення зі стор. 1)

„Вашінгтон Пост" повідомляє, що друзі і знайомі Норта обурені тим, як з ним поступили. Газета пише, що Норт дізнався про звільнення з Ради Крайової Безпеки з передачі телевізійних новин. „Вони, — сказав друг Норта про високих чинів Адміністрації, — віддали його на поталу".

Представники Адміністрації заперечили, що Норта не повідомили про звільнення перед тим, як про це було оголошено на пресовій конференції у Білому Домі. Що сталося справді, дізнатися не вдалося, бо в четвер, 27-го листопада, репортери не могли розшукати Норта.

Засоби масової інформації та деякі політичні діячі з Демократичної партії підозрівають, що Доналд Ріґен, начальник канцелярії Білого Дому, був докладно поінформований не лише про доставу зброї Іранові, але й про передачу грошей для контрас. Однак все це він заперечує.

Газета „Ню Йорк Таймс" зауважує, що вся ця афера зі зброєю і грішми за неї поліпшить шанси демократів перемогти в президентських виборах 1988 року.

ВІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ГАЗЕТИ „Ню Йорк Таймс" амбасадор Іраку у Вашінгтоні Нізар Хемдун скаржився, що останніми роками З'єднані Стейти Америки вводили в блуд Ірак щодо ізраїльського продажу зброї Іранові. „Ми знали про такий продаж і просили ЗСА вплинути на Ізраїль, доказуючи, що продаж зброї Іранові приведе до розширення війни між Іраном і Іраком. І кожний раз ми діставали від департаменту приблизно таку відповідь: 'Ізраїль заперечує, що продає зброю Іранові, і значить, ніякого продажу нема'. Американці твердили, що не мають доказів продажу зброї Іранові зі сторони Ізраїля", — скаржився іракський амбасадор репортерові газети. Однак Н. Хемдун підкреслив, що Ірак буде намагатися поліпшити відносини зі З'єднаними Стейтами Америки.

Ділюся сумною вісткою, що 15-го листопада 1986 р. несподівано відійшов у Вічність мій ДРУГ, ДРУЖБА і КУМ

бл. п.

ПЕТРО ПАЦИЛЯК

Залишив Братів, Сестер і Кузинів у Щеціні і на Співучій Лемківщині.

В глибокому смутку:
Хрещениця — МЕҐЕН
ПАВЛО, ОЛЕНА, МИХАЙЛО і ДЖЕСІ
П. ПАВЛЮК
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Трентон, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, приятелями і Знайомими, що 4-го листопада 1986 р. відійшла у Вічність на 91-му році життя, довголітня парафіянка церкви Всіх Святих в Ню Йорку, Н. Й.

св. п. Паніматка

МАРІЯ ЛЕХІЦЬКА
родом ҐУРСЬКА

Покійна народилася в с. Добра-Шляхецька, Сянок, а її муж о. прот. Іван Лехіцький обслуговував парафії в Бінґемптоні, Н. Й., Вільмінґтоні, Дел., Арнольді, Па. та інших місцевостях; помер в місяці березні 1954 р. і похований на цвинтарі Оливній Горі в Ню Йорку, Н. Й.

Покійна Паніматка доживала свого віку біля родини в Сяноці, там же й похована.

•

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ЇЇ СМЕРТИ

в суботу, 13-го грудня 1986 р., о год. 10-ій ранку в церкві Всіх Святих в Ню Йорку, Н. Й.
при 206 Іст 11-та вул.
буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

Рідних і Знайомих просимо прийти і помолитися за спокій Її душі.

Горем прибиті:
сестра — СОФІЯ з родиною
сестрінок — МИХАЙЛО КРАЙНИК з родиною
МИХАЙЛО і КАТЕРИНА ЛЕХІЦЬКІ з родиною
МАРІЯ КРІСТОФИК
СОФІЯ ҐЕЙЗЕР з родиною
ЙОСИФ МОРОСКО
РОЗАЛІЯ ФЕНЧИНСЬКА з сином РОМАНОМ
Ближча і дальша Родина Покійної

Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів

зі смутком повідомляє, що у вівторок, 25-го листопада 1986 року, ненадійно відійшов у Вічність на 77-му році життя, член Нашого Товариства

бл. п. д-р вет.

ПЕТРО ГЛАТКИЙ

ПОХОРОН відбувся в суботу, 29-го листопада 1986 р. з собору свв. Володимира й Ольги на цвинтар св. о. Миколая у Чикаґо, Ілл.

•

Родині Покійного складаємо слова найглибшого співчуття.

Управа ОУВЛ

Замість квітів на свіжу могилу Великої Добродійниці

св. п.

ОЛЕНИ КАЧОРОВСЬКОЇ

на ПОТРЕБИ МАНАСТИРЯ оо. ВАСИЛІЯН у Ґлен Кові, Н. Й.

50.00 дол.

жертвують назавжди вдячні
Ольга з Ференцевичів Чмола
і Роман Ференцевич

•

Дорогій доньці Мирославі і всій шановній родині Покійної висловлюємо найщиріші співчуття.

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що у вівторок, 25-го листопада 1986 р., ненадійно відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п. д-р вет.

ПЕТРО ГЛАТКИЙ

народжений 8-го лютого 1909 р. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 27-го і п'ятницю, 28-го листопада в похоронному заведенні Музика і Син. — ПОХОРОН в суботу, 29-го листопада 1986 р. з собору свв. Володимира й Ольги на цвинтар св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Горем прибиті:
дружина — ОРИСЯ
діти —
д-р АНДРІЙ МЕЛЬНИК з дружиною МОТРЕЮ
і синами — ЯРЕМОЮ, ДАНИЛКОМ і ОЛЬЧИКОМ
д-р ОСТАП МЕЛЬНИК
Ближча і дальша Родина в Україні і Америці

Вісті УЛФонду ім. Івана Франка в Чикаґо

Після проголошення висліду першого конкурсу УЛФонду в Чикаґо 1956 року літературний критик д-р Лука Луців у „Свободі" з 25-го січня 1957 року писав: „Український Літературний Фонд у Чикаґо повинен і надалі тримати амбіцію бути тим містом, яке справедливо оцінюватиме найкращі українські твори, видані у вільному світі і в Україні та допомагатиме нашим письменникам, даючи їм моральну і матеріяльну підтримку у їхній творчості..."

Після 30-ти років нашої праці ми є свідками вже 7-го конкурсу, в якому взяло участь 45 письменників української літератури і 29 чужомовної та перекладної літератури. Всі їхні твори передано для оцінки літературному жюрі в складі (для української літератури): д-р Григор Лужницький, голова, д-р Михайло Кушнір, д-р Ігор Качуровський, д-р Леонід Рудницький, д-р Михайло Лоза, мґр Аріядна Стебельська, проф. Марія Гарасевич; для чужомовної: проф. д-р Дмитро Штогрин голова, проф. д-р Ася Гумецька, проф. д-р Лариса Онишкевич.

На вечорі, присвяченому патронові УЛФонду Іванові Франкові 1-го листопада 1986 року відбулося проголошення і вручення нагород письменникам, які взяли участь у Сьомому конкурсі. Після голосування членів жюрі подано наступний вислід:

Проза: перша нагорода — Василь Сокіл за повість „Така довга ніч" — 1,750 дол., уфундована першим українським банком „Певність" в Чикаґо; друга нагорода — Олена Звичайна, повість „Ти" (прислала свій твір незадовго перед смертю). Мирослава Ласовська-Крук, „Дзвінка Молодість", оповідання, поділили обидві письменниці, отримавши по 900 дол., третя нагорода: Роман Володимир — „Андрій Первозванний", історична повість, 750 дол.

Поезія: перша нагорода — Ростислав Кедр, „Поезії", збірка поетичних творів, 1,750 дол.; друга нагорода: Яр Славутич, „Зібрані твори", 1,250 дол., третя нагорода: Богдан Рубчак, „Крило Ікареве" — 750 дол.

За прозу відзначено: Чуб-Нитченко (Австралія) — „В лісах під В'язмою"; Павло Романюк (Букарешт, Румунія) „Неповернення"; Іванна Савицька — „Ой, верше, мій верше..."

За поезію відзначено: Леонід Полтава — „Поеми"; Остап Тарнавський — „Сотня сонетів"; Володимира Демус — „Вічне тепер".

Для дітей і молоді: перша нагорода: Леонід Полтава — „Казка про шевчика, лисичку і інш. звірів", 1,000 дол.; друга нагорода: Володимир Барагура — „Калиновий міст", 750 дол., третя нагорода: Мирон Левицький — „Ліхтарі", 500 дол.

Історичне Товариство - (працює автономно, фінансує Правління УЛФонду): перша нагорода: д-р Тома Приймак — „Монографія присвячена М. Грушевському", 1,000 дол.; друга нагорода: проф. Теодор Мацьків — студія „Гетьман Мазепа", 500 дол.

Драма: признано третю нагороду Володимиру Синенькому — „Химерна доля" 500 дол.

Чужомовна і перекладна літератури: перша нагорода: Віра Вовк (Селянська), Бразилія, „Триптих" й інші переклади; друга нагорода: Ігор Качуровський (Німеччина) — „Франческо Петрарка", 1,000 дол.

Для письменників — політв'язнів в Україні: поезія і проза по 2,000 дол.: Зіновій Красівський — поезії „Невольничі плачі"; Степан Говерля (псевдо) — „Грані культури".

Найвищою нагородою поза конкурсом відзначено бл. п. Василя Стуса і Йосипа Терелю (по 2,000 дол.)

ПРОГОЛОШЕННЯ НАСТУПНИХ КОНКУРСІВ

В 1985 році разом із проголошенням 7-го конкурсу Правління УЛФ проголосило 8-ий конкурс у 1,000-ліття Хрищення України. Тема творів — „Героїка боротьби українського народу за суверенну християнську Україну".

Тепер проголошуємо 9-ий конкурс на найкращі твори з української і чужомовної літератури (з українською тематикою). Докладні інформації про це подамо на сторінках нашої преси.

Правління УЛФонду
ім. Івана Франка в Чикаґо

Друга реґіональна зустріч земляків Ярославщини і Засяння

20 років тому 3-го і 4-го вересня ц. р. з'їхались до Чикаґо колишні мешканці Ярославщини й Засяння, щоб згадати минуле, згадати земляків, яким не судилось пережити страшні часи шовіністичного переслідування, щоб видати, на взір інших земляцьких з'єднань, свій Збірник — Альманах. Ентузіясти з запалом взялись до нелегкого діла.

Роз'їжджаючись у свояси, не сподівались, що прийдеться їм чекати повних 20 років, щоб знову з'їхатись до Чикаґо, і одержати так довго огіркуваний Реґіональний Збірник.

* * *

Багатьом, що були присутні на першому з'їзді, не судилось знову зустрітись із земляками вдруге. Дружньо вітались земляки, які приїхали з ЗСА і Канади. Всі раділи, що здоров'я патрона Об'єднання Преосвященного Владики Андрія дозволило йому знову, як і на першому з'їзді, побувати поміж земляками.

Зустріч розпочато в суботу, 4-го жовтня, Архиєрейською Службою Божою з панахидою за померлих членів Об'єднання в катедрі св. о. Миколая. Ще перед початком з'їзду о год. 2-ій членкині Об'єднання — Ева Мерза, А. Заяць, С. Щебльовська, І. Притоцька — приготовили для всіх учасників смачну перекуску.

В. Щебльовський і Ст. Мерза реєстрували всіх учасників, вручаючи їм естетично виконану відзнаку З'їзду, а також однодннівку, зредаґовану ентузіястом ЯРОКЗА Степаном Кіктою з Клівленду. Однодннівка видана з нагоди з'їзду і четвертих Загальних зборів. Ні один реґіональний з'їзд не може похвалитись так чепурно й змістовно виданою однодннівкою з нагоди з'їзду. Ст. Кікта зредаґував однодннівку із „жилкою" історика, є в ній згадки про перший з'їзд, є списки членів з заподанням їхніх фінансових пожертв, є список померлих членів, є інформації з теперішнього Ярослава. Для всіх учасників зустрічі однодннівка залишиться гарною пам'яткою. За її зредаґування належиться Ст. Кікті наше земляцьке дякуємо.

Оплесками привітали присутні Владик — Андрія Сапеляка і Іннокентія Лотоцького, які в супроводі голови Об'єднання д-ра Петра Вигінного зайняли місця за президіяльним столом.

Крім Владик, за президіяльним столом засіли: проф. Василь Лев — НТШ, Ню Йорк, проф. Мирослав Семчишин — редактор - упорядник Збірника, д-р Мирослав Харкевич — голова місцевого відділу УККА, д-р О. Плешкевич — голова Української Світової Кооперативної Ради, дир. Роман Мицик — президент місцевої кредитівки „Самопоміч", д-р Юліян Куляс — президент українського банку „Певність", о. Андрій Шагала, ЧСВВ, колишній духовний опікун решти українців в Ярославі, о. Степан Женчук — парох українського православного собору св. Володимира, д-р Роман Смик — воєнний житель Ярослава, ред. Степан Кікта — ініціятор ЯРОКЗА і перший редактор збірника, і мґр Михайло Бохно — земляк Ярославщини і голова Об'єднання колишніх вояків УПА.

Д-р П. Вигінний, як голова Об'єднання, привітав Владик і всіх присутніх, що не пожаліли труду і прибули на з'їзд. На пропозицію голови всі присутні ентузіястично прийняли пропозицію наділити ентузіяста Реґіонального Руху Владику Іннокентія почесним членом ЯРОКЗА.

Присутні однохвилинною мовчанкою пом'янули всіх тих земляків, яким не довелось дочекатися 2-го з'їзду.

Першим промовив син ярославської землі Єпископ для українців католиків в Арґентині Андрій Сапеляк, який висловив своє велике вдоволення з можливости побувати на цьому другому з'їзді. Збірник, якого не встиг перечитати, тільки переглянув, стане не тільки дорогою пам'яткою для земляків, але й документом для майбутніх дослідників.

Проф. М. Семчишин проаналізував зміст збірника і подякував президії ЯРОКЗА, редакційній колеґії і авторам статтей за дружню співпрацю. Слідували ще усні привіти, як рівнож відчитано ряд писемних привітів.

Д-р П. Вигінний в своєму слові подякував всім землякам, які своєю співпрацею і грошевими пожертвами допомогли видати цей перший том. Спеціяльну подяку висловив організаторові ЯРОКЗА Степанові Кікті, який вклав найбільше праці в початковій стадії збирання матеріялів та організування фінансової бази. З великим подивом обсервував промовець д-р П. Вигінний працю останнього редактора збірника проф. М. Семчишина, який, поборюючи різні труднощі, таки завершив свою працю виданням цього Збірника, що його одержать земляки — присутні на цьому з'їзді. Велику допомогу одержував проф. М. Семчишин від недавно трагічно померлого мґра В. Бородача і мґра В. Лесняка.

Під час перерви учасники зустрічі користали з лакоминок буфету. Після перерви відбулись 4-ті Загальні збори Об'єднання, що ними проводив д-р Роман Смик. Про діяльність президії звітували д-р П. Вигінний, голова, В. Щебльовський, секретар, і С. Мерза, скарбник. Про діяльність Філії ЯРОКЗА в Торонто звітував Мирон Лозовський. Декількох дискутантів висловили подяку й признання за пророблену працю.

Голова Контрольної комісії мґр Орест Городиський у своєму звіті підкреслив ощадну й ділову господарку президії, поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій президії, що Загальні збори прийняли одноголосно.

Від Номінаційної комісії звітував Зенон Дзядик. Голова — д-р Петро Вигінний, секретар — мґр. Орест Городиський, скарбник Степан Мерза. До Контрольної комісії — на опорожнене місце мґра О. Городиського увійшов Володимир Щебловський.

Свої цікаві суґестії відносно пляну праці в новій каденції подав С. Кікта. Повідомив, що він викінчує редаґувати 2-ий том і він повинен бути видрукований в половині слідуючого року.

С. Кікта зачитав проєкт резолюцій, над якими розгорнулась деяка дискусія. Запропоновано поробити певні зміни а остаточну редакцію резолюцій передано Президії.

Закінчуючи ділову програму Загальних зборів новообраний голова подякував в імені Президії за вибір і довіря та запевнив всіх, що доложить всіх зусиль, щоб праця ще більш покращала.

* * *

В 7-ій годині зібрались учасники з'їзду, а також і гості в нововідновленому ресторані „Ґалан" на вечерю, прийшло понад 100 осіб. Майстром церемонії був кол. учень ярославської гімназії інженер Л. Калинич.

Після вечері Пресвященний Епарх Чикагської Епархії Кир Іннокентій привітав всіх учасників, побажав ще більших успіхів в майбутньому та зложив признання за гарно зредаґований Збірник. Промовляв також д-р Василь Лев голова реґіональних дослідів при НТШ.

В розваговій частині виступив струнний квартет проф. В. Чижика, подружжя недавно прибулих з України п-ва Маринців з деклямаціями, співом і жартами. Інж Л. Калинич відспівав при акомпаньяменті гітари власну композицію „Срібнолентий ген Сян пливе..."

Молитвою, що її провів преосв. Кир Андрій закінчено ту приємну зустріч.

В неділю Владика Андрій Сапеляк відслужив в катедрі св. о. Миколая святу Літурґію в намірені ЯРОКЗА.

Своєрідним закінченням того приємного з'їзду була участь майже всіх учасників в концерті українського хору „Журавлі" з Польщі.

Земляки роз'їжджались в надії скорої нової зустрічі.

П. В. і О. Го.

„Журавлі" — у Гартфорді

„Ой, повій, повій, буйний вітре, та через синє море"..

У п'ятницю, 10-го жовтня ц. р., прилетіли через синєє море „Журавлі" до Гартфорду, Конн., принісши нам у піснях запах рідних степів, рев бурхливого Дніпра-Славути, молитву до Почаївської Богоматері... Принесли нам Євшан-зілля, що оживив перед нами образ рідного краю, його минувшини і красу рідної мови.

Піснею „Реве та стогне" сл. Шевченка, муз Крижанівського хор розпочав свій концерт, відразу ж полонивши увагу слухачів, що переповнили велику залю, де відбувався концерт. Всім нам хотілося привітати братів наших, розсіяних по цілій Польщі, що не забули свого та рідною піснею кличуть не забувать, хто ми і чиїх батьків діти. Вони з великої любови до своєї рідної пісні нераз аж з Перемишлю приїжджають на проби хору аж до Ґданську.

Всю першу частину концерту виповнили клясичні пісні великої мистецької вартости. Виконання їх — бездоганне, а зокрема солістів — Дарії Боївки, Миколи Копаха, Ярослава Юрчака, Степана Тицького, Петра Пеленського та Марії Щуцької і піяністки Анни Салій-Туз. Диригент та весь хор можуть бути гордими — вони ж бо амбасадори України.

Друга частина концерту складалася, головним чином, із народних пісень, здебільшого веселих жартівливих. Марія Щуцька і Микола Копах прегарно виконали дует Одарки і Карася з опери Гулака-Артимовського „Запорожець за Дунаєм". Поява хористів на сцені у чудових українських народних строях викликали бурю оплесків на залі.

На закінчення концерту голова місцевого відділу УККА Борис Крупа висловив хорові глибоку подяку і вручив китиці живих квітів диригентові „Журавлів" Реваковичеві і солістці. Від місцевого хору „Діброва" подякував „Журавлям" інж. О. Пришлях спеціяльно для них написаним віршованим привітом.

Після концерту громада наша з глибокою подякою гостила хористів в Народному Домі.

Мгр Лев Стеткевич

ОФІЦІЙНІ ОСОБИ уряду президента Коразон Акіно заявили, що Філіппіни стоять напередодні підписання договору про завішення зброї між урядом і комуністичними партизанами, які називають себе „народною армією". Після змін в уряді, а особливо після відходу з посту міністра оборони Хозе Понсе Енрілє, комуністи зараз таки прийняли пропозицію уряду про переговори і представили свій погляд на справу замирення. Міністер сільського господарства в уряді К. Акіно Рамон В. Мітра, який очолює урядову делеґацію на переговорах з комуністами заявив, що обидві делеґації матимуть ще тільки одну, або дві сесії і після цього проголосять точка за точкою передумови на підставі яких буде підписаний договір. Політичні спостерігачі, а також противники співпраці з комуністами на Філіппінах, заявляють, що такий договір є дуже ризиковною справою для К. Акіно, бо опозиція закидатиме їй співпрацю з найбільш скрайніми лівими елементами в країні і багато філіппінців, поміркованих і правих, виступлять активно проти неї.